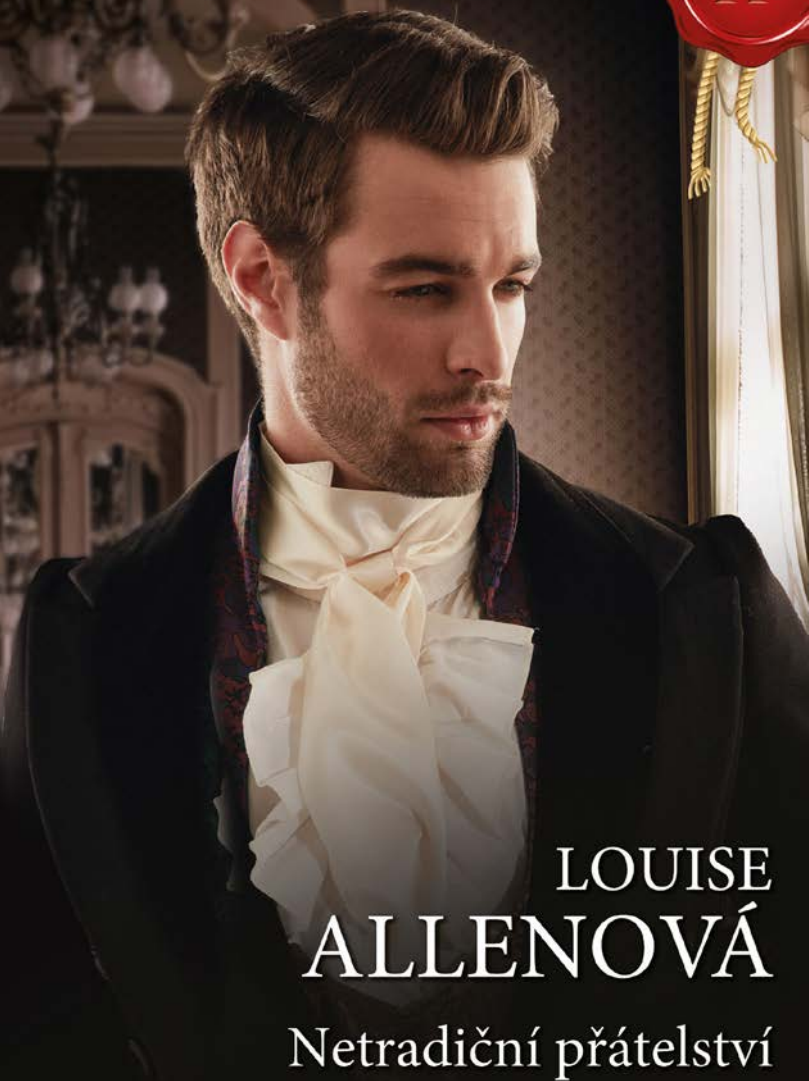

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Netradiční přátelství

LOUISE ALLENOVÁ

NETRADIČNÍ
PŘÁTELSTVÍ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že si navzdory předvánočnímu shonu naleznete chvílku na mé příběhy. Anebo až už budou všechny dárky rozdány, společenské povinnosti splněny a nastane ta vytoužená chvíle ticha a klidu, tak to je možná ten pravý okamžik pro romantiku a příjemné snění s knihou...

V první povídce nazvané Půlnoční skandál se můžete seznámit s mladou dámou, pro kterou jsou nejmilejší společníci knihy. Její romantické představy stále narážejí na realitu všedních dní, a teprve když je z konvenčních důvodů přinucena se vdát, najednou ji dennodenní úkoly manželského života přinesou radost a pocit smysluplně tráveného času...

Druhá povídka, která je zároveň pátým a posledním dílem minisérie Svobodomyšlné dámy, nese název Netradiční přátelství. A netradiční přátelství naváže nezávislá mladá spisovatelka Melissa a mladý diplomat, lord Henry. Společně prožijí nejedno dobrodružství, a nakonec je jejich přátelství dovede až před oltář, ale to už jsou v područí jiného, mocnějšího citu...

Přeju Vám krásný vánoční čas a pokoj lidem dobré vůle.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

**NETRADIČNÍ
PŘÁTELSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Proposal to Risk Their Friendship

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9813-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9814-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9815-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – 10. dubna, 1816

Lord Henry Cary se opíral o zábradlí na dolní terase zahrady lady Pernellové a přemýšlel o podivných libůstkách hostitelek londýnské společnosti. Té dnešní nestačilo, že pořádá první ples společenské sezony, navíc se rozhodla otevřít dveře do zahrad, přestože na kopcích kolem Highgate stále ještě ležel bílý sněhový poprašek.

Henry se právě vrátil z Vídně, a proto neshledával teplotu nijak mrazivou, ale také nebyl jednou z dámských návštěvnic oblečených pouze do lehkého hedvábí a mušelínu. Jen málo lidí se odvážilo vychutnat si mrazovou noc venku i přes četné kovové koše s ohni na terase a svítící lucerny roztroušené podél cestiček, kde měly za úkol vytvořit z poměrně skromné městské zahrady dojem zářících Vauxhallských zahrad o slavnostech.

Jak sledoval cestičku asi metr a půl pod terasou, že i přes značný chlad se tu několik hostů procházelo a předstíralo nadšení.

„Já tu mrznu. Půjdeš už dovnitř, kamaráde?“ Reggie Pomfret poslal hořící nedopalek doutníku obloukem přes pěšinku do křoví.

„Za chvíli, uvidíme se pak uvnitř.“

NETRADIČNÍ PŘÁTELSTVÍ

Vzápětí se už totiž blížil ten, na koho Henry čekal. Pohyboval se pomalu dole pod terasou, zatímco Reggie kráčel nahore po terase bryskně dovnitř. Hrabě Klaus von Arten pomalu kráčel ponořený do rozhovoru s jedním atašé z francouzského velvyslanectví. Pierre Laverne, tak se ten atašé jmenuje, jestli se Henry neplete. Ale to je velmi, opravdu velmi zajímavé.

Je docela dobře možné, že hrabě Klaus je přesně tím, čím říká, že je. Podle soupisu *Almanach de Gotha* takový thuringenský šlechtický titul skutečně existuje. Ale při nepřítomnosti kohokoliv z oblasti Thuringen, aby jeho totožnost potvrdil, může o sobě říkat téměř cokoliv. Ten člověk se pohyboval volně kolem Vídeňského kongresu a bez jakéhokoliv zřetelného cíle a účastnil se každé společenské události bez zřejmého důvodu tam být.

Přilákal mírný zájem Henryho nadřízených... asi jako nějaká nevyřešená hádanka. Ale když se objevil v Anglii, pozornost vůči němu nabyla na intenzitě. Kongres už skončil, dohody byly podepsány. Francie, její kolonie, satelitní království a majetky byly reorganizovány a rozděleny jako důsledek kolapsu Napoleonovy říše. A právě teď ten společensky aktivní hrabě přátelsky a důvěrně debatuje s jedním z mladších francouzských diplomatů. Nemusí to absolutně nic znamenat, ale mohla by to být první vlnka na vodě zvěstující skrytý útes pod hladinou, jenž čeká a hrozí proděravět nově zbudovanou dohodu a rozvrátit společenství, které drží pohromadě novou Evropu už několik let po válce.

Francouz se zastavil, rychle se uklonil a zmizel mezi ozdobnými keři tvořícími prostředek zahrady. Nechal von Artenu, aby se vydal dovnitř do tanečního sálu sám. Najednou von Arten zpomalil a zaváhal.

Henry se naklonil doleva, aby viděl, co připoutalo jeho pozornost. Pomalu se blížil elegantní světlavlasý muž s mladou ženou, jež byla do něj zavěšena. Hrabě zrychlil a minul je jen s lehkým pokývnutím ještě před tím, než se pár dostal do Henryho zorného pole.

Henry už se skoro otáčel, aby následoval Reggieho dovnitř, ale cosi na tom páru upoutalo jeho pozornost tak, že se zastavil.

„Je mi zima,“ řekla ta mladá žena a musela jí být očividně hrozná zima, protože to zaznělo velmi rozladěně, možná i trochu hystericky.

„Mají tady moc hezký letní altán hned za těmi keři,“ navrhl jí muž. „Můžeme si tam v klidu povídat.“

„Ale já bych tu neměla být s vámi o samotě, měla bych se vrátit –“ Teď už jejím hlasem zněla očividná panika a také se snažila vymanit z jeho velmi pevného sevření. „Au! To bolí, působíte mi *bolest*.“

„No tak, nedělejte ze sebe hloupou husičku,“ tónem hlasu ji zároveň chlácholil a zároveň škádlil, ale Henry viděl v napětí jeho ramen i v tom, jak ji strkal do křoví, cosi zcela jiného.

Opřel se jednou rukou o zábradlí a hbitě ho přeskočil. Přistál plavně na obou nohách na štěrkové cestičce dole.

„Co se to –?“

Jakmile světlavlasý muž ukročil zpět, jiná mladá žena se vynořila po cestičce mezi keři. Byla vysoká a tmavovlasá.

„Aha, tady jste, Belindo, drahoušku,“ pronesla zvesela. „Myslela jsem, že jste se mi někam zatoulala. Musíte být zmrzlá na kost a tanec už bude zase začínat.“ Střelila po Henrym tázavým pohledem, vzala tu druhou ženu za volnou ruku jako by si ji chtěla přivlastnit.

NETRADIČNÍ PŘÁTELSTVÍ

„Slečna Forrestová je tu se mnou,“ řekl muž a jeho úsměv byl tuhý samou zlostí.

„Pane na nebi, to od ní nebylo moc moudré, že ne?“ namítla vysoká dívka. „Jeden krůček do křovisek a jak zle by to dopadlo s Belindinou pověstí, nemyslíte, pane Harlby?“

Potáhla slečnu Forrestovou za paži. Harlby ji nepustil.

Henry se rádoby opileckým krokem přiblížil, položil paži přátelsky kolem ramen druhého muže a zářivě se na něj usmál. Krásný obrázek mírně přioopilého přátelství. „Tak pojď, kamaráde, jdeme do tanečního sálu, co?“ Jeho palec a ukazováček se setkávaly právě tam, kde Harlbyho klíční kost navazovala na rameno. Henry najednou stiskl oba prsty.

Harlby vyjekl bolestí a okamžitě pustil slečnu Forrestovou. „Ty hajz-!“

Ta vysoká dívka se otočila tak rychle, jako by si tuhle souhru nacvičili. Vzala slečnu Forrestovou pod paži a svižně ji odváděla pryč směrem k tanečnímu sálu. Její silný a přesvědčivý hlas se rozléhal kolem. „Slyšíte? Hraje tu opravdu dobrý orchestr, nemáte také ten dojem?“

Henry nechal svoji paži tam, kde byla a manévroval Harlbym tak, že šli za oběma dívkami. „Byl ti zatnut tipec, kamaráde? Pořádná brandy tě postaví na nohy.“ Měl paži připravenou, čekal odvetu, ale ten druhý šel pokorně s ním, než došli pár kroků před skleněné dveře na terase.

Tam se Harlby vykroutil. „To vám nezapomenu, vy... že jste se do toho zamontoval.“ Rozrazil dveře a zmizel v tanečním sálu.

Henry ho následoval. „Já taky ne, příteli,“ zamumlal si pro sebe a rozhlížel se po slečně Forrestové a její

zachránkyni. Obě stály na protější straně tanečního sálu a ta tmavá dívka cosi velmi živě vyprávěla. No tohle! Ze všech hostů zrovna vévodovi z Aylshamu, jinak také známému jako Dokonalý vévoda. Henry přihlížel, jak se na ni vévoda vřele usmál, uklonil se slečně Forrestové a vedl si ji na taneční parket.

Zachránkyně se vydala směrem ke skupince, která zahrnovala dva muže, které neznal, a jednoho, kterého znal zcela určitě, byl to takzvaný aristokrat z East Endu, korzářský markýz, vlastním jménem markýz z Cranfordu. Všichni tři se zasmáli, pohlédli směrem, kterým vévoda vedl slečnu Forresterovou, tj. doprostřed rozestavení tanečníků pro složitý venkovský tanec, a svorně přikývli.

Chytrá. Směruje tu mladou dámu mezi dva velmi mocné muže a možná má v plánu i něco dalšího. Harlby si dvakrát rozmyslí, než bude slečnu Forrestovou zase obtěžovat svojí přítomností. Z té tmavé dívky vyzařovala jakási aura autority a on se musel zamyslet, kdo to je. Manželka toho muže, kterého nezná? Nebo možná Cranfordova manželka? Zaslechl, že se zjizvený markýz nedávno oženil.

Hnán vlastní zvědavostí, začal Henry kroužit po okraji tanečního parketu s úmyslem jí čirou náhodou zkřížit cestu.

Tak to bychom měli. Slečna Forrestová je v bezpečí. A Harlby nejen viděl, že má Belinda vlivné a zámožné známé, ale i kdyby chtěl o Belindě trosit nějaké nevhodné pomluvy, že s ním byla venku, tady je na očích všem, když tančí s vévodou. Melissa si v duchu zamnula ruce a vydala se hledat svoje přítelkyně.

„Madam? Smím vám pogratulovat k vaší strategii? Doufám, že se ta mladá dáma necítí nijak ublíženě.“

Oslovil ji ten modrooký muž, který skočil přes zábradlí, aby Belindě Forrestové pomohl. Melissa se na něj vřele usmála, instinktivně k němu cítila sympatii. „Ne, nic se jí nestalo a doufám, že je úplně v pořádku a v dobré náladě. Will dokáže každého uklidnit. Musím vám poděkovat za pomoc.“ Přišlo jí opravdu působivé, jak okamžitě, instinktivně a účinně zareagoval.

Pečlivě a otevřeně si ho prohlížela. Byl vysoký s tmavě plavými vlasy, ale tmavším obočím i řasami, štíhlý, ale se širokými rameny, která svědčila o síle. Hleděl na ni pobaveně modrýma očima. Je velmi pohledný, usoudila Melissa, která měla pro takové muže slabost.

„Melissa Tavernerová,“ představila se a napřáhla k němu ruku. „Slečna Tavernerová, bylo by dost staromódní, abych hledala někoho, kdo by nás představil, co říkáte?“

„S tím souhlasím, nakonec už jsme spolu absolvovali určité manévry. Lord Henry Cary k vašim službám, slečno Tavernerová.“

„Vy musíte být syn vévody z... z Waltonu?“

„Syn číslo čtyři,“ přiznal snad trochu smutně.

„Nechte mě hádat. Ani námořnictvo, ani armáda. Pak zbývá jedině církev?“ On však na duchovního nevypadá, ale bylo by to nejpravděpodobnější zaměstnání pro mladšího syna, když není námořník ani voják a nenosí uniformu.

„Proboha jenom to ne!“ Usmál se odzbrojujícím úsměvem. „To by skončilo pokud ne rovnou další reformací církve, tak určitě úplným zmatkem v bohosloví, kdybych měl stanout na kazatelně. Ne, pracuji u diplomatického sboru. Můžu vám donést nějaké občerstvení?“

„Děkuju, ale právě jsem se vydala hledat svoje přítelkyně, abych jim poreferovala, že náš strategický postup vůči tomu slizkému hadovi Harlbymu slavil úspěch.“

„Mohl bych vás někdy navštívit? Přiznám se, rád bych se přesvědčil, že vám Harlby nepůsobí žádné potíže.“

„Samozřejmě, ráda vás uvidím, vezměte si moji vizitku.“ Nalezla jednu v kabelce a podala mu ji. Pak se do něj impulzivně zavěsila a vykročila. „Pojďte se seznámit s mými přítelkyněmi, ať vám všechny mohou poděkovat.“

Všechny dosud seděly tam, kde je opustila, u stolečku v malém výklenku. „Tak tady jsme.“ Mávla rukou na svůj doprovod. „Podívejte, tohle je můj komplic při tažení proti tomu strašnému Charlesovi. Seznamte se, lord Henry Cary, čtvrtý syn vévody z Waltonu! Ačkoliv to vy jistě víte, protože jste všechny urozenější než já. Lorde Henry, tohle je vévodkyně z Aylshamu, markýza z Cranfordu, lady Kendallová a lady Burnhamová. Posadte se k nám.“ Ukázala na prázdnou židli mezi vévodkyní Verity a Lucy, která si právě zvykala na titul hraběnka z Burnhamu.

„Vaše milosti... dámy.“ Posadil se.

„Lord Henry je diplomat, ale to asi vidíte,“ dodala Melissa a také si sedla na svoji židli. „Má vychování.“

„No Melisso, *to snad nemyslíš vážně,*“ hned ji plísnila Verity a vrhala omluvné pohledy po lordu Henrym.

„No vždyť je to pravda. Ani nemrkl, když vám všem stanul tváří v tvář. A také se zachoval jako hrdina, když skočil přes zábradlí dolů z horní terasy, aby zarazil Harlbyho. Pak ho chytil jakýmsi bolestivým chvatem, aby přestal být nepříjemný.“

Lord Henry jen pokrčil rameny. „Ten člověk se choval opravdu odporně. Že je to pěkný otrava, to asi dobře víte.“

„Ano,“ odpověděla mu Lucy a snažila se nezabloudit

pohledem k Prue. „Zdá se, že se posunul od svádění mladých dívek čistě ze sportu ke hledání jedné bohaté mladé dámy, aby ji mohl kompromitovat.“

„V naději, že ji donutí k manželství, to bezpochyby. Velmi nepříjemná situace.“

„Ano, velmi. Ale teď snad nechá Belindu na pokoji,“ řekla Verity. „Vy jste se asi nedávno vrátil do Londýna, že, lorde Henry?“

„Ano, byl jsem na Vídeňském kongresu a zůstal jsem tam i potom, dokud se všechno neuzavřelo. Stejně pořád zbývá pár maličkostí k dořešení. Ale je příjemné být zpátky v Anglii a ještě včas na začátku sezony.“ Postavil se. „Moc rád jsem se s vámi potkal, dámy. Ale teď bych měl vyhledat svého nejstaršího bratra. Neviděl jsem se s ním od své poslední návštěvy Londýna, tak bych si s ním měl promluvit. Omluvte mne, prosím.“ Postavil se, uklonil a vydal se dalek k místu, kde právě vysoký muž s velmi světlými vlasy opouštěl taneční parket.

„Ach ano, to je vikomt Morfield, dědic,“ poznamenala Verity. „Všichni členové té rodiny jsou velmi pohlední. Kápla si na velmi dobrého nápadníka, Melisso.“

„Propánajána, není to žádný můj nápadník, jenom velmi galantní džentlmen. Velmi účinně zasáhl proti tomu hroznému Charlesovi. Měli jste slyšet, jak to prase kvičelo, a přitom mu lord Henry jen položil ruku kolem ramen. Bylo by ti to udělalo velmi dobře, Prue.“

Prudence, teď už markýzu z Cranfordu, Harlby svedl. Pak jen tak tak unikla hanbě tím, že se provdala za ovdovělého markýze, který potřeboval matku pro svého malého syna. Narychlo zorganizovaný sňatek skončil kupodivu velkou romantikou. Teď markýza střílila pohledem po svém manželovi, který stál opodál a bavil se se svými přáteli. On neznal

totožnost jejího svůdce a všechny její přítelkyně věděly, že ona by byla ráda, kdyby to tak zůstalo. Nikdo by přece nechtěl, aby respekt vzbuzující markýz musel odejít do exilu za to, že roztrhal Harlbyho na malé kousky holýma rukama.

„Tolik jsem doufala, že pro své vlastní dobro odjel z Londýna,“ povzdechla si Prue.

„Každý s kouskem zdravého rozumu by byl vyděšený, že jsi to Rossovi řekla. Ale on si zřejmě uvědomil, že jsi to neudělala, tak se cítí natolik bezpečně, že se vrátil,“ podotkla hraběnka z Kendallu. „Ale od tebe se drží pro jistotu dál.“

„Já ho podezřívám, že nemá žádné peníze. A teď má před sebou celou sezonu, kdy si může hledat oběť, kterou donutí k manželství,“ připomněla jim Verity pochmurně. „Že se soustředil na Belindu Forrestovou je velmi znepokojující, protože ona je velmi bohatá. Měly bychom být neustále ve střehu, jestli mu to máme překazit. Trocha smůly a pár minut stačí, aby bylo po dobré pověsti.“

Prue se ušklíbla. „Pro něj žádná smůla, ale štěstí, protože on si *přeje* být přistižen. Měly bychom ho dostat do situace, kdy totožnost dámy nebude odhalena, ale zároveň vejde ve všeobecnou známost, jaký je on.“

„Komplikované. Řeknu všem matkám a pověřeným gardedámám, aby si na něj daly pozor,“ řekla Verity. „Ale jsou tu tucty děvčat a stejně tolik příležitostí.“

Všechny se zachmuřeně posadily, až Melissa zavolala na procházejícího sluhu. „Potřebujeme se trochu rozveselit. Přineste nám, prosím, láhev šampaňského a pět skleniček, buďte tak laskav.“

„Vyprávěj nám o svém novém domě,“ vybídla ji Prue, posadila se rovně a vyloudila úsměv na rtech. „Byly

bychom tě všechny přišly včera navštívit, ale Verity nemohla, a my jsme chtěly přijít všechny společně.“

„A jak je Thomasovi?“ Melissa se nijak zvlášť o miminka nezajímala, ale šestiměsíční dědic vévodského titulu bylo okouzující dítě.

„Tomu malému mizerovi už je dneska o něco lépe, ale včera mu opravdu dobře nebylo. Chůva říká, že to bude dobré, než se mu začne prořezávat další zoubek.“

„Tak ke mně přijďte zítra,“ nabídla jim Melissa. „Dobře víte, že je to v ulici Half Moon. Říkala jsem vám, že prateta Melly zemřela před třemi měsíci a zanechala mi dědictví, protože to byla moje kmotra. Tedy, ona vlastně odkázala ten dům otci, ale on neměl žádnou představu, co by s ním měl dělat, ani kde to přesně je, pochopitelně, protože otec už je takový, ale nehodlá to připustit. Tak jsem mu vnutila představu, že dům stojí v mírně ošuntělém i když noblesním a úctyhodném prostředí a že je nepravděpodobné, aby vynášel nějakou velkou částku z nájmu.“

Ušklíbla se, když skončila, protože se stále divila tomu, jak to bylo snadné. „Když se přestal durdit, funět a trvat na tom, že rozhodně není možné, abych se odstěhovala z domova a žila v Londýně, namítla jsem, že tady budu dokonale v bezpečí, pokud budu mít garde-dámu jako svoji společnici. A protože ten dobrák nesnáší, když se s ním někdo dohaduje, mamá to totiž nikdy nedělá, jak víte, řekl ano, jen aby měl klid a svatý pokoj.“

„Vždyť ví, že máš svoje peníze a je ti čtyřicet, ani by ti nemohl nijak účinně bránit,“ připomněla jí Jane cynicky.

„To je pravda.“ Melissa se neubránila, aby nepocítila samolibost. „A dobře ví, že má za povinnost postarat se o sestřenici Almerii, když její investice nedopadly dobře. Proto také nic nenamítal, aby mi

dělala společníci. Ve skutečnosti získal pocit, že to byl všechno jeho nápad.“

„Něco mi napovídá, že tvoje sestřenice Almeria je buď kromobyčejně líná nebo hluchá jako pařež,“ podotkla Prue.

„Říkejme tomu, že je příliš ponořena do svých vlastních zájmů,“ navrhla Melissa diplomaticky, ale její pozornost byla stále upřena na taneční parket. Ten hezký lord Henry požádal slečnu Forrestovou o tanec, což od něj bylo velmi laskavé gesto. Zdálo se, že je výborným tanečníkem, má lehké nohy a je schopný při tanci konverzovat –

„Melisso!“

„Cože? Promiňte, jen jsem kontrolovala, že je slečna Forrestová v bezpečí.“

Ptaly jsme se, jestli bychom tě mohly navštívit zítra před obědem? Přineseme zmrzlinu a nějaké dobroty z Gunterova cukrářství.“

„To je vynikající nápad. Potřebuju poradit s deko-račními látkami a novým nábytkem. Prateta byla sice miláček, ale její vkus byl velmi pevně zakotven v de-vadesátých letech minulého století.“

Příštího dne udělaly makronky a zmrzlina z Gunte-rova obchodu sladkou tečku za poněkud lenivě zdlou-havým obědem, který dámy pojídaly mezi hromada-mi vzorků látek, dvěma katalogy nábytku, posledními výtisky módních časopisů a záplavou poznámek.

Lucy se natáhla na pohovku a zcela nezpůsobně si olizovala prsty. „Nápadů je požehnaně, ale můžeš si to vůbec dovolit?“

„Ne, všechno najednou asi nemůžu,“ Melissa se rozhlédla kolem sebe, šťastná, že si přítelkyně spoko-jeně hová v její pracovně. „Ale budu postupovat po

malých částech. Vymalování udělá pravé divy, spoustu dekoračních látek můžu znovu použít a ten úplně nejstrašnější nábytek pošlu do aukce. Uvolním tím místo a získám nějaké peníze na pár nových kousků.“

„Já už se doopravdy musím vrátit domů, podívejte, kolik je hodin, už jsou skoro tři.“ Verity se rozhlížela kolem, co kde svého odložila a ostatní se váhavě posadily rovně.

Vtom se ozvalo klepání na přední dveře a Gertruda, Melissina nová služebná okamžitě spěchala halou ke dveřím otevřít.

„Kdo to může být?“ divila se Lucy. „Rozdala jsi nějaké navštívenky? Teď je totiž vhodná doba na návštěvy.“

„Lord Henry Cary, slečno Tavernerová.“

Melissa se bystře narovнала. „Dobrý bože. Pardon, chtěla jsem říct, uveďte ho dovnitř, Gertrude, a přineste čaj, prosím.“ Vyměnila si přehnaně udivený pohled s ostatními a postavila se. „Lorde Henry, dobré odpoledne.“

„Dobré odpoledne, slečno Tavernerová. Doufal jsem a risknul, že přijímáte návštěvy.“

„Prosím, posadte se, čaj tu bude hned.“ Bohužel s přítelkyněmi snědly všechny makronky. „Moje přítelkyně už znáte.“

„Vaše milosti... dámy.“ Posadil se do nejbližšího křesla a zkřížil dlouhé nohy v elegantních kalhotách pískové barvy. „Vlastně jsem se přišel zeptat, jestli nebyly nějaké... následky po tom včerejším incidentu.“

„Ne, vůbec žádné. A ani bych je neočekávala,“ řekla Melissa. „Harlby pracuje pokud možno nenápadně. Slíděním kolem, nezpůsobuje žádný rozruch. Je jen dobře, že jsme ho odstříhli od slečny Forrestové. Ach, je tu čaj. Položte ten podnos tamhle, Gertrude, děkuju.“

„Pro mě nenalívej, drahá, už jsem na cestě domů.“ Verity se postavila a on se také zvedl. „Prosím, odpusťte mi, lorde Henry, ale nechala jsem svého syna doma už příliš dlouho.“

„Doprovodím tě.“ Jane také vstala a chystala se k odchodu.

„I já budu muset jít,“ pěkně se začervenala Lucy. „Myslím, že Max už bude touhle dobou doma.“

„Je teprve krátce vdaná,“ zaslechla Melissa, jak Prue tiše vysvětluje lordu Henrymu, když se všichni tři zase posadili. „Víte, mám ještě v úmyslu stavit se u Wildinga a Kenta pro nějaké bavlnky na vyšívání, úplně jsem na to zapoměla.“ Znovu se postavila. „Budete mě muset také omluvit, lorde Henry. Melisso, mám dát vědět slečně Stainesové, že tu máš návštěvu?“

Melissa si vzdychla. Všechny se, čert je vem, taktně zvedaly a odcházely, protože lord Henry je džentlmen a ony mají utkvělou představu, že by s ním ráda byla o samotě. Pětiminutová schůzka se sestřenicí Almerií dovedla Prue jednoznačně k názoru, že takhle gardedáma je absolutně k ničemu. Přesto by bylo dobré ji zavolat, aby slušnosti bylo učiněno za dost. „Když budeš tak laskava,“ řekla a skřípala při tom zuby.

„Sbohem, lorde Henry. Hezké odpoledne, Melisso, drahoušku.“

Lord Henry zůstal stát, když Prue jako poslední odcházela. „Měl bych také jít.“

Ano, to by měl. Svobodné mladé dámy nepřijímají džentlmeny ani na vteřinu, a to jí dává dokonalý důvod, aby ho poslala pryč a věnovala se své práci.

Zjistila, že se na něj usmívá. „Není třeba, moje přítelkyně přijde hned dolů.“

DRUHÁ KAPITOLA

Bůhví proč, ale Melissa měla utkvělý dojem, že společnost tohoto skoro cizince bude daleko zajímavější než práce na první kapitole nového románu a rozhodně užitečnější než dokončování zprávy o poslední navštíveném plese pro *Morning Post*.

On měl stále ještě ruku na klíče u dveří, když do pokoje přišla sestřenice Almeria s brýlemi na vrcholku hlavy opřenými o vlasy vyčesané do drdolu a s velkou knihou v ruce. Zamrkala na něj. „Lady Cranfordová říká, že k nám přišel džentlmen na návštěvu,“ pronesla opatrně.

„Almerie, lord Henry Cary nás přišel navštívit. Právě jsme si dali čaj. Lorde Henry, slečna Stainesová.“

„Je mi opravdu potěšením,“ řekla Almeria. Pak si nalila do šálku čínský čaj Bohea a přesunula se s ním a s knihou k oknu, kde si sedla a začala číst.

Lord Henry je určitě zkušený diplomat, ale Almeria byla příliš i na něj a jeho zkušenosti. Střelil po ní pochybovačným pohledem a opět se posadil do křesla.

„Můžeme si spolu povídat,“ ujistila ho Melissa. „Nebudeme ji tím rušit. Moje sestřenice je odborníkem na můry a právě dostala knihu na tohle téma od německého profesora.“

Seděli, míchali své čaje a kromě cinkání stříbrných lžiček o porcelán bylo slyšet jen šustění obracených stránek.

Proč přišel na návštěvu? A proč nevyužil příležitosti a neodešel, když odcházely přítelkyně?

Proč jsem neodešel, když k tomu byla příležitost a měl jsem důvod to udělat? Slečna Tavernerová si očividně s Harlbym nedělá žádné starosti. Tak už něco řekni, troubo, napomínal se v duchu.

„Zajímá se o můry? Jak pozoruhodné.“

Taková banální poznámka, hlupáku! Co se to s tebou děje?

„Ano,“ odpověděla vesele slečna Tavernerová. „Já o nich nic nevím, ale předpokládám, že sestřenice se hodlá vypravit na studium mūr do Westminsteru a naše malá zahrádka je každý večer plná osvětlených pastí, do kterých je chytá. Budeme mít dost velký účet za svíčky.“

„Už žijete v Londýně dlouho?“

„Jeden týden. Ale byla jsem tu návštěvě mnohokrát předtím, přirozeně. Tenhle dům patří mému otci. Právě ho zdědil a pro mne nemůže být nic lepšího.“

„Kvůli mūrám?“

„Nakladatelům. Nebo spíše nakladateli. Panu Murrayovi z Albemarle Street. Já píšu, víte, a mám v úmyslu vysvětlit hodnotu svého nového románu panu Murrayovi osobně.“

„Vy publikujete?“ Slečna Tavernerová vypadala dost mladě, určitě jí není ani pětadvacet, na to, aby se věnovala kariéře a bydlela sama v Londýně, usoudil.

„Ne, ještě žádný román mi nevydali.“

Proč se tváří tak rozpačitě?

„Vyšla mi spousta článků v různých časopisech:

v *Ackermann's Repository*, v *La Belle Assemblée* a tak dál. A teď mám pověření od *Morning Postu*, abych psala komentáře k různým společenským událostem: kdo tam byl, jaké měly na sobě dámy šaty a tak podobně.“ Usmála se. „Píšu anonymně, pochopitelně.“

Henry se na ni také usmál. „Pochopitelně. Redakce novin sídlí v City, že? Snad neplánujete, že je tam půjdete navštívit?“

„Určitě ano. Závoj, pořádný deštník a drožka se spolehlivým kočím to všechno jistí.“

Výlety do City jsou zcela jednoznačně nevhodné pro dámy, pokud nejedou navštívit svého právníka nebo bankéře, a i tehdy jsou zpravidla doprovázeny mužským příbuzným. Ale slečna Tavernerová si trvala na svém i minulou noc...

„Co byste dělala včera večer, kdybych tam nebyl a Harlby by vás jen odbyl?“ zeptal se najednou.

„No co asi? Zůstala bych s nimi, samozřejmě. Těžko by se mohl o něco pokusit třeba i v houštině křovisek, kdyby se na něj přilepila jedna umanutá stará panna jako plod lopuchu a neustále by ječivým hlasem cosi vykládala. Buďto by to vzdal a odešel anebo by někdo přišel a v tom případě bych ho obvinila, že nás obtěžoval a dělal nám nemravné návrhy. Anebo něco ještě horšího.“

A ona by toho skutečně byla schopna.

Henry zjistil, že se při tom pomyšlení usmívá. „Nechte mě hádat: vás dvě by našli na pokraji mdlob a jen s velkými potížemi byste vypovídaly o tom hrozném zážitku, kdy na vás Harlby vyskočil z křoví s rozepnutým poklopcem. Kdyby to nebylo takové utrpení pro slečnu Forrestovou, skoro bych si přál, aby se to přihodilo.“

„Myslím, že já také. On by totiž potom vypadal absolutně hnusně a taky směšně.“

„Asi bych se měl omluvit, že jsem vám do plánu zasáhl.“

„Udělal jste to s nejlepšími úmysly a nemohl jste přece vědět, že jsem měla situaci plně pod kontrolou,“ pronesla slečna Tavernerová velkomyslně.

Henry si však úspěchem jejího plánu nebyl vůbec jistý. Kdo další by se toulal za velmi chladné noci cestičkami mezi křovisky, aby jim mohl přispěchat na pomoc? Ale i tak ho ta představa velmi bavila.

„Máte rodinu v Londýně?“

„Ne, moji rodiče žijí v Dorsetu. Pořád vám vrtá hlavou, že žiju v Londýně? Dostala jsem dědictví, které mi umožňuje být nezávislá a věnovat se své touze psát. Moji rodiče to neschvalují, ale vědí, kdy je marné mi bránit.“ Usmála se a zjistila, že on se také usmívá. „Čekat ode mne, že budu jako řádná mladá dáma sedět pokorně doma a brnkat na harfu, dokud nějaký vhodný nápadník náhodou neprojde kolem, je zcela určitě předem ztracený nápad.“

„Směšné!“

Oba se rázem otočili na společnici, která se nedívala, jak Henry čekal, na slečnu Tavernerovou, ale do své knihy. „On se šeredně mýlí ohledně rostlin, kterými se živí tahle housenka,“ zamumlala a otočila stránku.

Henry si odkašlal. „Ano... patrně.“ Slečna Tavernerová byla jedna velká hádanka. Jednoznačně je to dáma, její přítelkyně jsou vdané za příslušníky aristokracie, její dům stojí ve velmi úctyhodné části Londýna, přesto ji její gardedáma bezpečně nechrání. Ona sama se o sobě vyjadřuje, že je stará panna, nebojí se vystavit případné kompromitaci a kuje pikle, jak překazit plány odpornému hejskovi. Nedávalo

mu to dohromady žádný logický obrázek, jen se mu chtělo nahlas smát.

Mladí džentlmeni v diplomatických službách nemají v popisu své práce hlasitý smích, napomenul se v duchu. Hodiny odbily.

„Měl bych jít. Děkuju vám za čaj, slečno Tavernerová. Slečno Stainesová, rád jsem se s vámi seznámil.“

Místo, aby zazvonila na služebnou, slečna Tavernerová vstala a doprovodila ho ke dveřím, potom mu v hale podala klobouk a hůlku. „Děkuju vám za návštěvu, lorde Henry. Jste můj první návštěvník, když nepočítám svoje přítelkyně. Přijďte zase, prosím.“

K tomu by se neměl zavazovat, proto jí jen popřál: „Užívejte si s radostí svůj nový domov.“

Otevřel dveře a vyšel na ulici Half Moon a cítil jakési zneklidnění. Vídeňský kongres byl vrcholně zajímavý, dámská společnost kultivovaná a zábavná, ale ne tak úchvatná jako sebevědomá slečna Tavernerová.

Henry sešel pár schodů dolů na ulici, ale tam se zastavil, a aniž by si to řádně promyslel, otočil se a vrátil se zpátky.

Slečna Tavernerová mu otevřela. „Lorde Henry? Zapomněl jste si něco u nás?“

„Jen jsem se vás chtěl zeptat, jestli se někdy ráno procházíte v parku? A kdyby ano, jestli byste příležitostně stála o společnost?“

„Mám to v úmyslu – nakonec proč bych si neprotáhla nohy, když mám Green Park doslova na konci ulice. A ne, nebránila bych se společnosti. Ale varuju vás, jsem ranní ptáče. Kdybyste se vyskytoval v parku před snídaní, můžeme se potkat.“

Melissa se dívala, jak ta elegantní postava kráčí

směřem k Piccadilly a dál k parku. Pak zavřela dveře a vrátila se do obývacího pokoje.

Almeria zvedla oči od knihy. „Kdo to byl?“

„Lord Henry se vrátil, aby se zeptal, jestli se někdy ráno náhodou neprocházím v parku.“

„No tohle? Myslím, že je to zajímavý mladý muž.“

„Ty jsi nebyla tak zabraná do čtení, jak by se mohlo zdát.“ Melissa si říkala, že nejspíš svoji sestřenici podcenila.

„Mám velmi citlivé uši a potřebuju toho slyšet dost, abych se ujistila, že se dotyčný bude chovat slušně. A když vypadám, že jsem zcela zabraná do četby, mohlo by ho to vyprovokovat k nevhodnému chování, což je nepochybně dobré zjistit co nejdříve, nemyslíš?“

Almeria si sundala brýle ze špičky nosu a kysele se usmála. „Konec konců, užívám si velmi pohodlného bydlení, skoro v samém středu Londýna, kde mám blízko do knihoven a na přednášky, tak bych se alespoň měla pokusit splnit úkol, za který dostávám tyhle výhody.“

„Lord Henry se mi nedvoří,“ připomněla jí Melissa. „Tím jsem si jistá.“ Tedy ne že by měla nějaké zkušenosti s tím, že by se jí někdo dvořil. Na flirtování neměla trpělivost a její přímé chování udržovalo džentlmeny v uctivé vzdálenosti, což jí připadalo příjemné.

„Možná jen chce, abyste se stali přáteli,“ nabídla vysvětlení sestřenice. „Mám spoustu přátel mezi džentlmeny, kteří sdílejí moje entomologické zájmy.“

„Nabídl ti některý z nich manželství?“ zeptala se Melissa a byla si vědoma, že je příliš všetečná. Almerii bylo přes třicet, a jak Melissa předpokládala, byla pokládána za nepříliš hezkou. Ale má docela pěknou

postavu, i když trochu robustní, tmavé vlasy i přes pár stříbrných pramínků se jí krásně lesknou a má okouzující úsměv. A samozřejmě je velmi inteligentní, vzdělaná, má vědecké zájmy, a tak ji považují za modrou punčochu.

„Občas některého z vdovců napadne, že by měl pohodlnější život s manželkou po boku a nabízí manželství,“ pronesla Almeria. „Ale brzy se vzpamatuje, když mu vysvětlím, že dobrá hospodyně ho vyjde v dlouhodobé perspektivě zaručeně levněji.“

Almeria se vrátila ke knize a Melissa se s poznámkovým blokem schoulila na gauči. *Potřebuji muže za přítele? A k čemu přesně?* Přítelkyně jsou tu pro svěřování, sdílení zkušeností a pro zábavu. Pro pohodlí a pro oslavy. Rozumí problémům, starostem i vítězstvím jiné ženy.

Ale muži jsou jiní. Melissa nakrčila nos nad takovým samozřejmým výsledkem. Přesto Verity, Jane, Lucy a Prue jsou přítelkyněmi svých manželů. Hloubala o tom. Ale její rodiče to tak neměli, ani většina mladých provdaných žen, které znala.

Společné záliby, zájem jeden o druhého, sdílený smysl pro humor, základní náklonnost... o tom je asi přátelství s mužem. Dá se předpokládat, že pokud se žena neprovdá za svého přítele, pak je potřeba vzít do úvahy fyzickou přitažlivost. Ale když netoužíte jeden po druhém a neuvažujete o manželství, ano, pak je možné mít za přítele muže. Lord Henry by měl na celou záležitost určitě úplně jiný názor. Půjde se zítra ráno projít do parku a uvidí, co se stane.

Henry bral po dvou schody nahoru do bytu v Ryder Street, který sdílel s přítelem a kolegou Jamesem Herbertem. Rozlehlý byt zabíral dvě patra a každý

z nich měl svůj vlastní malý obývací pokoj, ale obvykle oba přebývali ve velké a dost ošuntělé vstupní hale s okny do ulice v prvním poschodí.

James byl, jako obvykle, obklopen stohy papírů a několika slovníky. Za ním visela na zdi černá tabule pokrytá symboly.

„Nová šifra?“ zeptal se Henry. James se zabýval šifrováním a byl náchylný ke stálému přebývání ve světě komplexních výpočtů. Henry se ani nesnažil předstírat, že jim rozumí. Sám uměl jen rozluštit nebo naopak zašifrovat text za předpokladu, že měl návod, ale dál jeho dovednosti nešly.

„Variace, řekl bych.“ James zvedl oči a tužka zastrčená do vlasů mu z nich vypadla a přistála na papíru před ním. „A v ruštině, aby té radosti nebylo málo. Byl jsi v úřadě?“

To znamenalo ve Whitehallu, jen kousek od jejich bydliště. Henry přikývl. „Ještě nerozhodli, kam mě příště pošlou. Philips cosi bručel o Konstantinopoli. To se mu podobá, vybrat zemi, jejíž jazyk neznám. Je posedlý myšlenkou na ruské zájmy v Otomanské říši a také bezpečností indických hranic, když už se car nemusí zabývat francouzským nebezpečím.“

„Takže jsi vlastně právě na dovolené a nechce se ti učit se turečtinu,“ shrnul to James nepřítomně. „Aha!“ Vyskočil cosi načmáral na tabuli, znovu se posadil a zíral na to.

„Musím dohlédnout na našeho přítele Klause von Artena. Momentálně se nadřízení nedokážou rozhodnout, jestli je to přítel nebo nepřítel nebo jen nezajímavá osoba, jež se vyžívá v navštěvování různých večírků. Ale já jsem ho zahlédl zabraného do rozhovoru s kýmsi z francouzské ambasády včera večer, což Philpse velmi